

ननुनायंबटुः किंतुविष्णुस्तवशत्रुरित्युक्तं तर्हिसुतरामेवदास्यामीत्याह यजंतीतिपरः शत्रुर्वास्तु ॥ ११ ॥ १२ ॥ यद्यदियशोनजिहासति तर्हियुद्धे
ऽयं मांहत्वा एनां भूमिहरेत् शयीतवा सम्यक्ज्ञातः सन्ममचित्ते शयीतेति वास्तवोऽर्थः ॥ १३ ॥ अश्रद्धितमजातश्रद्धम् ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ जा

यजंतियज्ञक्रतुभिर्यमाहता भवंत आम्नायविधानकोविदाः ॥ स एव विष्णुर्वरदोऽस्तु वापरोदास्याम्यमुष्मै
क्षितिमीप्सितां मुने ॥ ११ ॥ यदप्यसावधर्मेण मां बध्नीयादनागसम् ॥ तथाप्येनं न हिंसीष्ये भीतं ब्रह्मतनुं रि
पुम् ॥ १२ ॥ एष वा उत्तमश्लोको न जिहासति यद्यशः ॥ हत्वामैनां हरेत् युद्धे शयीत निहतो मया ॥ १३ ॥
श्रीशुक उवाच एवमश्रद्धितं शिष्यमनादेशकरं गुरुः ॥ शशापदैवप्रहितः सत्यसंधं मनस्विनम् ॥ १४ ॥
दृढं पंडितमान्यज्ञः स्तब्धोऽस्य स्मदुपेक्षया ॥ मच्छासनातिगोयस्त्वमचिराद्भक्ष्यसे श्रियः ॥ १५ ॥ एवं शप्तः
स्वगुरुणा सत्यान्त्र चलितो महान् ॥ वामनाय ददावेनामर्चित्वोदकपूर्वकम् ॥ १६ ॥ विंध्यावलिस्तदागत्य
पत्नीजालकमालिनी ॥ आनित्येकलशं हैममवने जन्यपांभृतम् ॥ १७ ॥ यजमानः स्वयंतस्य श्रीमत्पादयु
गं मुदा ॥ अवनिज्यावहन्मूर्ध्नि तदपोविश्वपावनीः ॥ १८ ॥ तदासुरेन्द्रं दिवि देवतागणां गंधर्वविद्याधरसिद्ध
चारणाः ॥ तत्कर्मसर्वेऽपि गृणंत आर्जवं प्रसूनवर्षैर्वष्टुर्मुदाऽन्विताः ॥ १९ ॥ नेदुर्मुहुर्दुर्दुभयः सहस्रशो गं
धर्वकिंपुरुषकिन्नराजगुः ॥ मनस्विनाऽनेन कृतं सुदुष्करं विद्वानदाद्यद्रिपवे जगत्त्रयम् ॥ २० ॥ तं वामनं रूप
मवर्धताद्भुतं हरेरनंतस्य गुणत्रयात्मकम् ॥ भूः खं दिशो द्यौर्विवराः पयोधयस्तिर्यङ् नृदेवाः क्रपयो यदासत ॥
॥ २१ ॥ काये बलिस्तस्य महाविभूतेः सह त्विगाचार्यसदस्य एतत् ॥ ददर्श विश्वं त्रिगुणं गुणात्मकं भूतैर्द्रिया
र्थाशयजीवयुक्तम् ॥ २२ ॥

लोकं मुक्ताभरणविशेषः तन्मालावती अवनेजनीनामपां कलशं भृतं पूर्णम् ॥ १७ ॥ १८ ॥

॥ १९ ॥ २० ॥ अवर्धत वांछांतः प्रतिगृह्यतामिति बलिना पूर्वमुक्तत्वात् गुणत्रयमात्मनियस्यतत् अतएव भूः खमित्यादयो यद्यस्मिन् आसत स्थितवन्
तः ॥ २१ ॥ ऋत्विगादिसहितो बलिस्तस्य हरेः काये एतद्विश्वं ददर्श ॥ २२ ॥